

[Ministeren for skatter og afgifter]

placeret landsskatteretten. Det er jo det egentlige formål. Den klient, der er tale om her, har jo mulighed for at få sin sag prøvet ved landsretten, og ved at få den prøvet ved landsretten vil vedkommende kunne få klarret, om landsretten har en anden opfattelse af sagens afgørelse, end landsskatteretten har, men det interesserer åbenbart ikke hr. Glensgård. Det, der interesserer, er at skabe tvivl om landsskatterettens stilling i samfundet som en rimelig og retfærdig del af retsmaskineriet.

Glensgård (FP):

Nu gør ministeren sig skyldig i den samme fatale fejl som hr. Panduro i landsskatteretten. Jeg citerer fra landsskatterettens sagsfremstilling:

»Det havde været en fordel, hvis Glistrup havde udnyttet sin ret til at indbringe nærværende sag for de ordinære domstole, hvor sagen jo under alle omstændigheder skal have sin endelige afgørelse. Men det har han altså ikke gjort, og der må derfor tages stilling til de i sagen rejste spørgsmål af landsskatteretten.«

Det er naturligvis helt uacceptabelt, at en retsinstans siger: der er ingen grund til at komme til os, for sagen ender alligevel en gang højere oppe. Hvis der er nogen, der desavouerer landsskatteretten, er det sandelig landsskatterettens eget administrative personale, når det siger: der er ingen grund til, at vi behandler denne sag i landsskatteretten, for den ender under alle omstændigheder på et højere plan. Sådan kan vi sandelig ikke handle i det danske retssystem. Det vil være det samme som at sige i en straffesag i landsretten: det er jo ligegyldigt, om manden bliver dømt eller han bliver frikendt, for han har jo højesteret at gå til. Det er sandelig en mærkelig måde at arbejde på. Det føler jeg i hvert tilfælde.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om han virkelig mener, at folk, der klager til landsskatteretten, skal affinde sig med at få at vide, at man bare kan klage til en højere instans, hvis man er utilfreds, og så skal man ikke interessere sig for de egentlige ting, der er foregået i landsskatteretten. Er det ministerens fremstilling? Kan ministeren tiltræde kontorchefens bemærkninger om, at det havde været en fordel, hvis hr. Glistrup havde

udnyttet sin ret til at indbringe nærværende sag for de ordinære domstole? Nu er det for det første slet ikke hr. Glistrup, men Grønbech, men lad det nu ligge. Og så tilføjer man: »hvor sagen jo under alle omstændigheder skal have sin endelige afgørelse«. Er det således, at man faktisk havde tænkt sig, at sagen mod hr. Glistrup egentlig slet ikke burde starte i byretten, men lige så godt kunne køre i højesteret med det samme, fordi den jo under alle omstændigheder ender dér? Det er efter min opfattelse – men det er måske, fordi jeg er lidt anderledes indstillet end ministeren – en underlig retsprocedure. Det er naturligvis sådan, at en mand, der klager til landsskatteretten, har mindre omkostninger end ved at gå direkte til landsretten, men nu pålægger man ham altså her, hvis han er utilfreds, at tage omkostningerne. Er det ministerens opfattelse, at man skal erklære sig enig med landsskatterettens personale i denne sammenhæng?

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg bemærkede, at ministeren talte en del om nedplacering og niveau og sådan noget ud fra, at ministeren har læst en bog, der udkom forleden, skrevet af en hr. Poul Boeg.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er nødt til enten at få tilbagevist, hvad der står, eller, hvis ikke man er i stand til at tilbagevise det, om man dermed har nedplaceret sig selv.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg har egentlig ikke flere bemærkninger til hr. Glensgård. Hr. Glensgårds seneste bemærkninger understreger jo det, som jeg sagde i min første besvarelse, at det, det først og fremmest gjaldt om for hr. Glensgård, var at stille landsskatteretten i et odiøst lys.

Landsskatteretten er mærkeligt nok først blevet et odiøst foretagende, efter at hr. Glensgård er indtrådt i landsskatteretten. Det kan man så tænke sit om. Jeg er i hvert fald glad for, at jeg ikke har den samme opfattelse og den samme fortolkning af problemerne som den, hr. Glensgård her har givet udtryk for, og vil drage de samme konsekvenser eller de samme retningslinjer ud af den. Jeg har måske en lidt anden opfattelse af, hvad der er rimeligt, og hvad der er urimeligt, og